

ת"ד 694/08/18 - אעסם דבסאן נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום לתעבורה באשדוד

ת"ד 694-08-18 מדינת ישראל נ' דבסאן/

בפני	כבוד השופטת, סגנית הנשיא נועה חקלאי
מבקש	אעסם דבסאן
נגד	
משיבה	מדינת ישראל

החלטה

1. בפני בקשה לביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם ביום 24.1.19 וזאת מכח סעיף 130 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982.
2. כנגד המבקש הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של נהיגה בשכרות, נהיגה בקלות ראש, הורשע בעבירת תוספת שניה שגרמה לתאונת דרכים, הרכב נמצא במצב העלול לסכן עוברי דרך, נהיגה ללא רישיון רכב בניגוד לסעיפים 39 (א), 62(2), 38(2), 2 לפקודת התעבורה תשכ"א 1961 ובניגוד לסעיף 27 א לתקנות התעבורה תשכ"א- 1961.
3. דיון בעניינו של המבקש נקבע ליום 24.1.19, המבקש נשפט בהעדר התייצבות לאחר שזומן לדיון כדיון.
4. על המבקש הוטלו העונשים הבאים: קנס ע"ס 1,500 ₪, פסילת רישיון בפועל למשך 30 חודשים (בניכוי 60 ימי פסילה מנהלית) ופסילת רישיון מותנה לתקופה של 6 חודשים וזאת למשך 3 שנים.
5. המבקש הגיש ביום 8.9.20 בקשה לביטול פסק הדין. לטענתו לא התייצב לדיון משום שלא קיבל את ההזמנה לדיון. לדבריו, ידע על פסילת הרישיון רק כאשר נעצר ע"י המשטרה. עוד טוען המבקש, כי לאחר מתן גז"ד נכנס לבית הסוהר בגין תיק אחר ומשכך השיהוי שבהגשת הבקשה.
6. המשיבה התנגדה לבקשה, לדבריה אין בטיעוני המבקש כדי להצדיק את אי עמידתו במועדים שנקבעו בחוק שכן, מאישור המסירה הקיים בתיק עולה כי ההזמנה לדיון אכן הגיעה לידי של המבקש ואף המבקש סירב לקבל את הדואר ולפיכך הודבק הזימון על דלת ביתו. עוד טוענת המשיבה, כי המבקש הגיש את הבקשה בשיהוי של למעלה

משנה מיום מתן גזר הדין שכן, שוחרר מהכלא ביום 25.6.19.

דין

7. על מנת לבחון אם קיימת הצדקה לביטול פסק הדין שניתן בהעדר המבקש, על בית המשפט לבחון אם מתקיים לפחות אחד משני התנאים שלהלן:

האחד - סיבה מוצדקת להימנעותו של המבקש מלהתייצב לדיון במועד.

השני - אם יגרם למבקש עיוות דין, במידה ולא ינתן לו יומו.

טעמים אלה אינם מצטברים. ראו דברי בית המשפט העליון ברע"פ 9142/01 **סוראיה איטליא נ' מדינת ישראל** (2.10.03), פסקה 8:

"יוצא שאם עלול להיגרם למבקש עיוות דין עקב נעילת שעריו של בית-המשפט בפניו, בית-המשפט יעתר לבקשתו לביטול פסק דין גם אם אי התייצבות נבעה מרשלנות גרידא. אולם, אם לא קיים חשש כאמור, נדרשת סיבה מוצדקת להיעדרות, ואם אין בידי המבקש סיבה כאמור, ידחה בית-המשפט את בקשתו..."

8. אין חובה לדון בבקשה זו במעמד שני הצדדים.

ראו בעניין זה ההלכה עליה חזר בית המשפט העליון ברע"פ 8427/17 **מדינת ישראל נ' אמנון סאלם** (25.3.18) (להלן - **רע"פ סאלם**):

"אין חובה לקיים דיון במעמד הצדדים, כל אימת שמתבקש ביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. קיום דיון כאמור הוא החריג ולא הכלל, ובית המשפט יזמן את הצדדים לדיון בנסיבות חריגות, שבהן ניתן להצביע על טעמים של ממש לביטולו של פסק דין שניתן בהעדר. עם זאת, כל בית המשפט הדוחה בקשה לקיים דיון בנוכחות הצדדים, לנמק ולו בקצרה את החלטתו לדחות את הבקשה"

ובהמשך:

"כאשר הורם הנטל הראשוני לקיומו של חשש לעיוות דין אשר נגרם למבקש, ישקול בית המשפט אם לקיים דיון בנוכחות הצדדים על מנת לבחון את תקפותה של הטענה, או להחליט, גם מבלי לקיים דיון כזה, על ביטול פסק הדין וניהול המשפט מראשיתו."

9. בעניינו של המבקש, לא מצאתי כי המחלוקת העולה מטיעוני הצדדים היא כזו המצריכה בירור עובדתי במעמד הדיון. ראו בעניין זה ע"פ (באר שבע) 5445/08 **להב שמואל נ' מדינת ישראל** (26.10.08) וגם ע"פ (ירושלים) 2224/08 **מוסברג עופר נ' מדינת ישראל** (30.10.08).

10. בחנתי את טענותיו של המבקש:

11. לטענת המבקש כאמור, הסיבה לאי התייצבותו לדיון נובעת מכך שלא קיבל הזמנה לדיון. אולם, מעיון באישור המסירה עולה כי ההזמנה לדיון נשלחה לכתובת המבקש- רח' אלירמוך 44 ת.ד. 1248 ברהט וכי המבקש בעצמו סירב לקבל את דבר הדואר ולפיכך הודבק על דלת ביתו.

טענת המבקש כי כל דברי הדואר נמסרים לשיח' השכונה והשיח מוסר את הדואר לאנשים הלא נכונים, נאמרה בעלמא, ללא כל ביסוס ראיתי. משכך, לא עלה בידי המבקש לסתור את חזקת המסירה ולפיכך אני קובעת כי לא קיימת בידי המבקש סיבה מוצדקת לאי התייצבותו.

לא מצאתי לזקוף לחובתו את השיהוי בהגשת הבקשה לביטול פסק הדין שניתן בהעדרו שכן, אין כל אינדיקציה למועד בו הודע למבקש על גזר הדין (בתיק בית המשפט אין אישור מסירה של גזר הדין).

12. בנוגע לטענה כי המבקש לא קיבל את דבר הדואר הרשום, אין לי אלא להפנות

לרע"פ 8427/1 **סאלם**:

"כאשר דוח העבירה, ההזמנה לדיון או כתב האישום נשלחים בדואר רשום לכתובתו של המבקש במדרש הפנים, לא תעמוד לו, ככלל, טענה לקיומה של סיבה מוצדקת לאי התייצבות. "

13. בנוגע לטענה כי יגרם למבקש עיוות דין אם לא ינתן לו יומו, כפי שנקבע **ברע"פ סאלם** שלעיל:

"על כל הטוען לקיומה של עילה זו, במסגרת בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר, להציג טעמים של ממש לביסוס טענתו, טעמים הנתמכים במסמכים ובראיות שיש בהם פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה. "

בעניינו, המבקש לא העלה טענת הגנה בבקשתו, בוודאי לא כזו שיש בה פוטנציאל של ממש לשינוי התוצאה.

על פי הפסיקה, טענות כלליות וסתמיות בדבר קיומו של עיוות דין, מבלי להניח תשתית ראייתית בעלת משקל לתמיכה בטענה, לא יובילו לביטול פסק דין בעילה זו.

14. בית המשפט מחויב ליתן ביטוי לעקרון סופיות הדיון ולא להשתמש בסמכותו להאריך מועדים כדבר בשגרה.

ראו בעניין זה ע"פ(באר שבע) 4252/07 נאוה משיח נ' מדינת ישראל (5.11.07):

" לא אחת נאמר על ידי בתי המשפט כי ערכאות השיפוט אינן יכולות לאמץ מתכונת הנותנת גושפנקא עקיפה לחוסר האכפתיות של הציבור. [ראה דברי כב' הש' שמגר בבר"ע 418/85 פרץ רוקשטיין נ. מ"י פד"י ל"ט(3) 279]. על הציבור לדעת כי פתיחת בית המשפט עומדת בפניו כזכות מהותית, אולם זכות זו כפופה לפרוצדורה וזמנים בהם חייב הציבור לעמוד. עמידה בלוחות זמנים יש בה כדי לקדם את הסדר הציבורי, יעילות עבודתו של בית המשפט לרבות עשיית הצדק כלפי כלל הציבור. אי עמידה בזמנים, ולאחריה ביטול של פסקי דין של מתדיינים שלא התייצבו במועד אליו הוזמנו, תביא לסחבת ועומסים מיותרים בניהול התיקים, באופן המכביד לא רק על בתי המשפט כי אם גם על כלל הציבור הממתין ליומו בבית המשפט".

15. לאור האמור, משלא שוכנעתי כי הייתה סיבה מוצדקת לאי התייצבות המבקש לדיון אליו הוזמן, משלא הוצגה בפני כל טענה שיש בה כדי ללמד על עיוות דין שיגרם למבקש, מצאתי כי בנסיבות העניין גובר האינטרס הציבורי המחייב את סופיות הדיון על פני נסיבותיו האישיות של המבקש, ולכן לא מצאתי הצדקה להיעתר לבקשה.

16. הבקשה נדחית.

17. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ח תשרי תשפ"א, 6. אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.